

RENAIXEMENT

Adherit a la Unió Catalanista

SURT ELS DIJOUS

VOLEM

La llengua Catalana amb caràcter oficial per a totes les nostres relacions inclús amb el Poder Central.

Corts Catalanes, per a estatuir la legislació civil i per al règim intern de la Nacionalitat Catalana i per a ésser àrbitres de la nostra administració.

Que siguin Catalans tots els qui a Catalunya des-empenyin càrrecs públics.

Fixar contribucions i impostos per a contribuir a les despeses generals de l'Estat en la proporció que correspongui a Catalunya.

Supressió de quintes o lleves i facultat de poder contribuir a la formació de l'exèrcit de l'Estat espanyol per medi de voluntaris o diners.

Éssent Nacionalista l'acció que al nostre poble realitza la Unió Catalanista, tenen el dret i el deure de cooperar-hi tots els Catalans moguts per les aspiracions del nacionalisme Català, qualsevol que siga el llur pensar i sentir en matèries **religioses, polítiques o socials**.

EL NACIONALISME, DOCTRINA D'EUROPA

ELS socialistes i obreristes pertanyents a les nacions aliades en la guerra actual, s'han reunit a Londres per a acordar i fer conèixer llur pensament amb respecte al conflicte armat i a les conseqüències que deuen derivar-se del mateix.

En aquestes mateixes planes havíem ja exposat, amb força anterioritat a l'actual estat d'Europa, la orientació, cada vegada més accentuadament nacionalista, de les resolucions de les Assamblées internacionals celebrades per els socialistes. I fem constar aquesta previa aclaració perquè de cap manera se'ns pogués creure apassionats per la present actuació de la democràcia dels Estats quals representants acaben de reunir-se a la capital anglesa, sinó que cal que diguem que comprem i així ho regoneixem que'ls acords de la darrera Conferència socialista de Londres — com a més ampla i més concreta afirmació dels que anteriorment havíem merescut el nostre comentari — tenen una importància transcendental i definitiva per al problema Nacionalista, que els qui formem en aquesta banda de la humanitat als que encara se'ns nega el dret indiscutible de proclamar la Patria, devem sentir-nos fretuosos en aquesta hora solemne en que la doctrina Nacionalista pren possessió de la Europa futura.

Perque en els acords a que venim referint-nos, no solament se declara el pensar de la Internacional davant del cas present, sinó que les conclusions votades comprenen la política internacional que, després de la guerra, seguiràn les democràcies de tots els pobles fins a conseguir — ho diu textualment una de les conclusions — que dintre d'Europa des de l'Alsàcia i la Lorena als Balkans, els pobles anexionats per la força, recobrin el dret de disposar lliurement de la seva voluntat. I un altre acord, aiximateix amb finalitat efectiva després de la guerra, és el de protestar de la opressió exercida per Rússia damunt els Finlandesos i Polonesos, proclamant-se per aquesta brava nació esquarterada i repartida entre Rússia, Alemanya i Austria, el dret, segons sia una o altra la voluntat, de constituir-se autònomicament dintre un altre Estat, o de recobrar la seva independència absoluta.

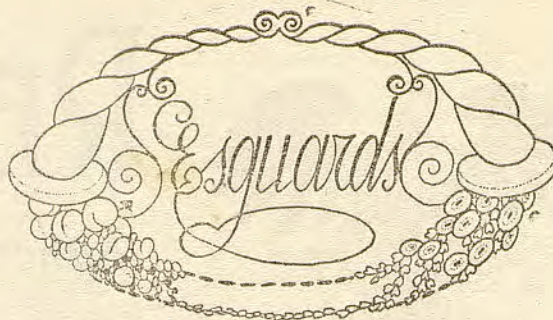
Certament que tot el que hem dit fins ara, no sembla guardar cap mena de relació amb el cas Nacionalista de Catalunya. Però diem no més que no ho sembla perquè en el fons el nostre problema, es troba absolutament dintre de les solucions que comentem, i si bé és cert que en la lletra dels acords escrits no s'hi menciona per a res el nom de la nostra Nació, en canvi les aspiracions del nostre poble es

troben abastament sostingudes per l'acord pres — previa declaració de no perseguir l'acclapament polític i econòmic de l'Alemanya — de que la victòria dels Estats aliats, deu ésser la victòria de la llibertat dels pobles; de la unitat, de la independència i de l'autonomia de les nacions, dintre la Federació pacífica dels Estats Units d'Europa i de tot el món.

No més d'una manera podríem els catalans deixar de percebre les grans ventatges que, per la imposició de la doctrina Nacionalista a Europa, assoliríem gairebé autòmicament. No més sostenint l'allunyament actual de la nostra democràcia de la del reste d'Europa, això és, mantenint-nos com fins ara en el clòs reduït de la nostra actuació fermament patriòtica, però que fa esdevindre'ns isolats i àdhuc desconeguts com a poble nacionalista; deixàriem de gaudir del triomf de la causa nacionalista, quan ho fecin els pobles irredents que previament haguessin portat les aspiracions dels seus problemes, a la deliberació de la consciència europea, davant de tot el món.

Es fa, doncs, cada dia més imperiosament necessària la internacionalització del nostre problema nacional i la incorporació de la nostra democràcia a la d'aquells pobles que àdhuc havent gaudit de sempre la plena sobirania nacional, han votat les solucions nacionalistes com a úniques per a mantenir fermament la pau entre'ls pobles.

Nosaltres devem acoblar totes les forces i devem preparar-nos febrilment per a que aquesta incorporació sigui un fet a ben poc frigar. Sortosament avui tenim el camí amplament expedit mercès a la preparació ràpida i patriòtica del nostre poble, i per les afirmacions concretades en el darrerament aprovat Missatge, estem capacitats per a ingressar en la gran família reivindicadora europea en nom de la llibertat de Catalunya i per la pau del món.

A J. B. Surribas

HAVEU dit unes paraules vibrantes d'amor i de bonesa. I no sabríem pas passar sense recullir-les; no sabríem pas passar sense fer patent davant de vos, i àdhuc davant de nosaltres mateixos, el que al decantar la nostra noble passió, de nacionalistes i d'homes de cor, envers un dels estols que actualment lluiten, no havem fet pas mancament a cap d'aquells principis i sentiments humanitaris, que vos enlaireu en el vostre article com en un càlze.

Cap Estat dels que intervenen en la lluita, pot presentar-se pur als nostres ulls. Als nostres ulls no hi ha sino, un poble que's llença unànimament a la invasió, empès per un ideal gonflat de furies imperialistes, que d'anys i anys que's ve elaborant en el seu sí, amb la col·laboració de tots, absolutament de tots, els elements de la seva vida nacional, i altres pobles que resisteixen la invasió, posant la vida al servei de la llibertat de la seva Patria, i per extensió —perquè'ls fets a la humanitat no s'hi realitzen amb un valor absolutament local, sinó que'ls seus efectes irradien a tot l'organisme humà— de totes les patries que's veuen menaçades en el seu existir, per l'acció tirànica de la força.

La nostra humana pietat, serà igual per al belga que lluita per la independència del seu país, que per a l'alemany que, influit per malsanes teories, creu complir amb el seu deure destruint-li la vida. Davant d'un home que pateix lluitant per quelcom que ell considera enlairat i noble, la nostra pietat s'en correrà vers ell saltant tots els obstacles.

Però aquest mateix desig d'apaivagar el dolor, enmena la nostra acció cap a determinar la victòria d'allò que considerem més just i més humà. L'amor no ha d'enterbolir-nos la consciència, sinó que'ns la té d'aclarir per a millor distingir el bé del mal. Tots els homes són germans nostres; però entre ells n'hi ha

UNIÓ CATALANISTA

COMTE DE L'ASSALT, 4, PRAL.

OFICINES

DE 11 A 1 MATÍ I DE 4 A 8 TARDE

INFORMACIONS : BASES : DISTINTIUS : SEGELLS : MEDALLES, etc.

de bons i d'equivocats, al nostre judici. I cada cop que entre ells la lluita esclati, malgrat es trenquin de dolor les cordes del nostre sentiment, el nostre deure d'homes amadors de la bondat i de la justícia, únics camins per a arribar a la tant somniada germanor suprema, ha d'aixecar en el nostre esperit una declaració de a quin cantó veiem el bé, ben pura i ben precisa.

MAIG.

La conferencia socialista de Londres

A la capital d'Anglaterra, i en el palau del Sindicat de fundidors d'acer, acaben de reunir-se en conferencia els representants dels partits socialistes dels Estats aliats. Hi han assistit representacions valiosíssimes del parlament, partit socialista i Confederació general del treball, francesos; Partit del treball, parlament i Partit obrer independent, anglesos; Ministre d'Estat, diputats i senadors, i delegats hi anats secretament de son país, belgues; Partit socialista revolucionari, partit social demòcrata i qualche altre delegat, russos. L'assemblea ha estat convocada per la secció anglesa de la Internacional, i son objecte no era altre que fixar el pensament dels socialistes dels Estats aliats en el moment actual de la guerra europea i en el tant anhelat de la pau.

Els acords han sigut presos per unanimitat, excepte el primer que la representació d'una de les fraccions russes s'ha abstingut de votar-lo.

Veu's-aquí l'acordat:

Primer. L'Assamblea no desconeix les causes generals i profundes del conflicte europeu, producte monstruós dels antagonismes que destrocen la societat capitalista i d'una política de colonització i d'imperialisme agressiu, que el socialisme internacional no ha parat mai de combatre i de la que'n tenen una part de responsabilitat tots els governants. Però la invasió de la Bèlgica i de la França per els exèrcits alemanys, menaça la existència de les nacionalitats i romp tota mena de pactes dels tractats.

En aquestes condicions, la victòria de l'imperialisme germànic seria la desfeta i l'enso-

rrament de la democràcia i de la llibertat d'Europa.

Els socialistes d'Anglaterra, de Bèlgica, de França i de Rússia no desitgen pas l'ensorrament polític i econòmic d'Alemanya. Ells no fan la guerra als pobles, però sí als governs que'ls oprimeixen. Volen que Bèlgica sia lliberada i indemnitzada. Volen que la qüestió polonesa sia resolta d'acord amb la voluntat del poble de Polònia, ja sia en un sentit d'autonomia dins un altre Estat, ja concedint-li la completa independència. Volen que en tota Europa des de l'Alsàcia-Lorena fins als Balkans, els pobles anexionats per la força recobrin el dret de disposar de sí mateixos.

Inflexivament decidits a lluitar fins a la victòria per a dur a terme aquesta tasca de lliberació, no estan per çò menys decidits a combatre tota tentativa de transformar aquesta guerra de defensa en guerra de conquesta, que fóra el principi de nous i greus conflictes i el predomini altra volta de les armes.

Convençuts d'ésser fidels als principis de la Internacional, tenen fè que prompte, coneixent la identitat dels llurs interessos fonamentals, els proletariats de tots els pobles es trobaran units contra el militarisme i l'imperialisme capitalista.

La victòria dels aliats deu ésser la victòria de la llibertat dels pobles, de la unitat, de la independència i de l'autonomia de les nacions, dins de la federació pacífica dels Estats Units d'Europa i del món.

Segon: A la fi de la guerra, els obrers de tots els pobles industrials tindran el deure d'unir-se en la Internacional a fi de lograr suprimir les diplomacies secretes, a posar fi a la influencia dels interessos del militarisme i dels fabricants d'armaments, i també d'establir un organisme internacional capaç d'harmonitzar els litigis entre les nacions pels mètodes de reconciliació i arbitratge obligatori, i per a imposar a totes elles la obligació de mantenir la pau.

Tercer: L'Assamblea protesta contra l'emperonament dels diputats de la Duma i contra la supressió dels diaris i les condemnes dels periodistes russos, aixís com també contra la opressió dels Finlandesos, dels Jueus i dels Polonesos russos i alemanys.

A aquestes bellíssimes i humanes manifestacions, els socialistes txecs (Austria) s'hi han adherit des de Suïça amb el següent telegrama:

«Les protestes i manifestacions de milenars

d'obriers txecs han sigut ofegades amb sang. Vos fem manifestació del sentiment de tota la classe obrera txeca, pregant-vos lluiteu fins a la victòria final per la justa causa dels aliats. Estem persuadits de que no deixareu de contribuir a la lliberació del poble txec, demòcrata i lliberal, la independència del qual és necessària per a la pau europea.»

Calen comentaris? Debem fer manifestació de nostre més gran entusiasme pels acords votats, i del goig que sentim de que els socialistes d'Europa en aquests moments solenníssims hagin concretat tant bellament les aspiracions nacionalistes que'ls mou a la lluita. Pro ens dol en tota l'ànima que nostra aimada Catalunya no estiga encara entre'ls pobles la lluita dels quals per la llibertat nacional té ja caràcter internacional. Els conservadors d'aquí, que com els de la terra tota, són enemics de la llibertat, són els causants de la situació d'aïllament en que's troba Catalunya respecte la lluita lliberadora. La mateixa acció negativa dels conservadors francesos que avui combaten els acords de Londres, l'han realitzada sempre els conservadors de Catalunya, i el que és pitjor, disfregats indignament de catalanistes. Però tot té fi en aquest món, i l'ensorrament llur i el de tots el tirans que arreu de la terra vegeten no's farà esperar. Sols llavors en el món serà possible l'imperi de la llibertat i de la justícia!

MERCURIUS.

1914 ~ 1915

La Mort passa triomfanta
entremig del fum i el foc;
com més va, més s'hi ageganta
i estenent la seva mania
invadeix lloc rera lloc.

Lluitant en sagnanta guerra
els germans contra'ls germans,
avui se troba la Terra
sense Amor; i l'Odi aferra
en el cor dels sers humans.

Per què, Déu, cor va donar-li
a l'Home de res servint?
si l'Enveja al dominar-li
l'emmena al crim, al signar-li
que té de matar morint.

JOAQUIM DELCLÓS I DOLS.

Els obrers txecs, a la Conferencia de Londres

DES de «Zurich», les entitats txeques de Suïça s'han adherit a la Conferencia de Londres, en nom dels germans que sofreixen el règim ofegant de l'estat de guerra austriac, amb el següent telegrama.

«Marcel Sembat, ministre de Treballs Públics de la República Francesa, Conferencia Socialista de Londres.

Els obrers txecs organitzats en la Unió de les Associacions Txeques de Suïça, saluden amb entusiasme els obrers francesos, anglesos i belgues que lluiten per la victòria de l'ideal socialista i per la llibertat dels pobles oprimits per la violència brutal del militarisme i del capitalisme alemany, austriac i magyar.

Centenars de milers d'obriers txecs enviats a combatre per la injustícia i la barbarie austro-magyar-alemanya, anhelan ardentament la victòria dels aliats.

Les llurs protestes i revoltes han sigut ofegades amb sang. Nosaltres traduíem el sentiment de tota la classe obrera txeca, al pregar-vos que lluiteu fins a la victòria final per la justa causa dels aliats. Ella està convençuda de que no us oblidareu de contribuir a la lliberació del poble txec, demòcrata i lliberal, l'independència del qual és necessària per a la pau europea.

Visca la Interacional lliberada del militarisme alemany!

Unió de les Associacions Txeques de Suïça: *Chudoba*, president».

Si voleu que'ls ciutadans del demà siguin dignes de la Catalunya que anhelem, coopereu al sosteniment d'escoles catalanes, inscrivint-vos com a socis de la

Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana

OFICINES: Comte de l'Assalt, 4, pral.

Qüestions culturals i econòmiques

El trust

LES acumulacions de capital en la creació de la societat anònima han portat una grossa transformació a la vida econòmica dels pobles, rompent tradicionalismes, donant un aspecte nou al comerç i creant aquestes grans companyies que un segle enrera hauríem considerat somni del tot irrealitzable.

No hi ha dubte que amb el desenrotll de les societats anònimes el capital s'ha beneficiat millor que abans, s'ha abaratit també la producció per l'estalvi que porta tota concentració, i el consumidor, per tant, n'ha sortit beneficiós encara que no amb aquella equitat que fóra de desitjar. Però malgrat que'l capital sia el que millor part se'n endú dels beneficis, la competència estrangera per una banda, malgrat els obstacles que's posen a la importació, la lluita ferma entre'ls productors d'un mateix Estat per altra, ha fet en moltes ocasions que els productors no creguent prou remunerat el capital llur, han organitzat medis de defensa que a l'enans que'ls situessin en millor condició enfront la concorrencia exòtica, posés terme a la competència nacional. I aixís realitzaven les concentracions de fàbriques o *kartells* que no són altre que sindicats de productors, veritables associacions cooperatives de producció.

Malgrat aqueixa modalitat mercantil suara exposada per la que sembla que'l productor podria obtenir el màxim d'eficacitat, i que a sa aparició els governs imposaren totseguit una reglamentació, per a evitar tota immoralitat, com que per una part la unitat de pensament entre'ls homes no és pas possible, i per altra l'esperit emprendedor i audaç d'altres homes fa que la competència sia sempre un fet real, l'industrial i el comerciant aiximateix, ideaven una nova fórmula que'ls permetés el màxim de beneficis, amb ella tentaven l'egoisme dels fins llavors braus contendents i creaven un monopoli fort, potent, amb aires de monstrositat, amb tota l'apariencia de fortaleza inexpugnable contra la qual tota altra potencia havia d'estrellar-s'hi i que denominaren *trust*.

Aixís com el *kartell*, altrement sa grossa complexitat, no és més, senzillament, que una *entente* comercial, una concentració, com ja hem dit, que afavoreix l'abaratiment de la pro-

ducció, que facilita també la exportació, porta generalment una unitat en els preus i dóna força per a soportar millor tota competència, molt sovint en perjudici del consumidor, però, el *trust*, malgrat que en apariencia realitzi una funció semblant, és en absolut diferent, puix que no és com el *kartell* una unitat circumstancial, sinó una fusió absoluta d'unitats diferents que, al convergir en un sol poder, imposa els preus que més li plauen atenent al grau de consciencia o de fam d'or que'ls homes directors tinguin i sentin. Es clar que també pot haver-hi una competència que disputi la supremacia del *trust* i porti una reglamentació equitativa als preus en benefici sempre, per tant, del consumidor; però això que és molt possible, sols podem acceptar-ho hipotèticament, ja que'ls *trusts* no són mai cossos febles, sinó forts, poderosos, que enfront de tota competència exerceixen una acció ruïnosa fins que'l contrincant cau vençut i llavors torna la elevació dels preus imposada pel monopoli triomfant.

No hem d'esforçar-nos pas gens en fer ressaltar la immoralitat del *trust*, l'acció negativa que representa, i que per alguns escriptors socialistes ha sigut considerat com a una de les manifestacions vivents de la decadencia del capital.

De cap manera pot acceptar-se el *trust* com a modalitat normal de la economia ni com a acció legal tampoc, perquè malgrat que de dret ho siga, de fet no ho és, puix que's tracta d'un cas d'usura disfregat amb la investidura d'una transacció comercial perfecta. Tot el que tendeix a abolir la competència és immoral ja que és atentatori al benestar comú. De la competència n'ix el bon preu, i quan per aquella s'arriba a una quasi unitat capital en la permuta, és la qualitat llavors la que fa evolucionar l'acció del comprador. Es cert, però, que en el fet concret de la competència serà sempre el petit industrial, el petit comerciant el que sucumbirà, ja que no li és possible sostenir-se enfront la que li fa la societat anònima que per la baratura amb que li és possible produir venç tota competència mínima. Però tampoc és menys cert, que el petit capitalista, el petit comerciant, adquirint accions intervé en els afers de les companyies, no s'exposa a perdre tant fàcilment el capital i obtenint-ne un profit contribueix a la perfecció de la vida mercantil.

Al Nord d'Amèrica és on amb major extensió els *trust* s'hi han desenrotllat i malgrat que

l'Estat ha posat traves a la llur acció, ha intentat prohibir-los o entorpir, per medi de lleis, el llur funcionament, els multimilionaris americans han sapigut trobar formes legals amb les que simulant una federació d'industrial o comerciants, o simplement per *kar-tells*, han fet que'l trust subsisteixi i que com un gros pop tinga presoner sota les seves grapes la vida dels nordamericans.

Contra el trust hi ha una força poderosa que és la sola que de fet pot anular-lo: el cooperativisme. El cooperativisme no és fill de res més que de les necessitats que la imposició del capital ha creades. És una forma admirable d'evitar la formació de les gran riqueses i com a conseqüència lògica que'l problema de la vida quedi reduït a una senzillíssima lluita normal. A Anglaterra, diu el notable economista francès Charles Guide, al 1906, es constituí un *trust* de fabricants de savó i mercès a l'acció que contra ell realitzà la gran Federació cooperativa de Manchester, es tingué de disordre immediatament.

Nosaltres no hem tingut la fatalitat de veure'n crear a la nostra terra; alguns inicis i res més. Amb la gent que'ns governa serien d'un resultat espantós per al poble. Recentment el nostre Municipi volguent municipalitzar un servei públic, no ha fet més que ajudar a la creació d'un trust. Durarà?

F. ROSELL.

A tots els tenim per germans

LES presents ratlles discrepen del sentir de aquesta publicació; a l'amplitud del seu esperit ens acullim. Fermament, amb tota claretat, com sempre, s'ha exposat la simpatia envers un dels bàndols en lluita; mes, arredoçats en la tolerancia que sempre hem vist exercida en aquestes planes, exposarem la nostra opinió quelcom divergent; però inspirada en el més pregón sentiment humanista, en el que sí no dubtem coincidir amb tots els nostres companys.

No podem sentir simpatia per cap dels Estats combatents; a totes dugues bandes n'hi han que des del nostre punt de mira nacionalista tenen tares; la major part d'ells son opressors de nacionalitats, el que fa que en llur constitució ja's pateixi d'un vici productor de

injustícies. També alguns d'ells no'n tenen prou amb l'absorció exercida en pobles llin-dants, que a pesar de dir-se porta-estandarts de la llibertat, cerquen lluny de sí expansions fetes a costa dels pobladors dels països que exciten la cobdicia llur. Amb excuses de missió civilitzadora extenen el seu domini fins allí on els és possible, sense aturar-los més que les seves conveniencies, mai l'esperit de justícia. L'afany d'expansions comercials els empeny i van caient per la força de les armes els pobles dèbils, no per això amb menys drets, essent inútils els esforços dels inermes davant l'avasalladora onada d'exèrcits ben constituïts. Jamai qui aixís obri podrà ostentar l'emblema de la justícia ni de la llibertat; tots els fets demostren que sols el treuen a reluir per mires interessades, mai per a exercir tant sagrats ideals.

La topada actual ens sembla difícil atribuir-la a algú exclusivament; estem convençuts de que és filla de la falsa organització del món. Queden en peu falses jerarquies; on creuen haver-les enderrocades hi són disfregades amb un habillament democràtic sols exterior; resta sencera tota la xarxa enredadora d'una diplomacia revellida i fatua, i, mestressa encara la força. Aquest aplec de coses velles, àdhuc cobertes amb un mantell modernitzat, no deixen el seu poder, i ajudades per la inconciencia de la massa, atontada amb mirallets d'una retòrica patriòtera, van teixint la teranyina que empresona al fi el poble incaute, qui serveix d'escambell per a enlairar els causants de les desfetes. Al produir-se, si com actualment, existeixen entre els grans nuclis, petites nacions, escudats amb sols la seva conveniencia, sens cura, aixafen a la que creuen un entrebanc.

Girant la vista als dos indrets, se'ns presenten per tot les mateixes taques i, per més que ens esforcem, no s'ovira enlloc la imatge im-maculada de la justícia i siga el qui siga que assoleixi la victoria no ha de venir el remei sobtat als mals productors d'aquestes desventures, ni la llibertat dels pobles oprimits.

L'anorreament d'una de les parts bel·ligerants, portarà un predomini de l'altra; els qui formin aquesta no estaràn curats de les tares de que adoleixen els grans Estats, i allavors ensoperbits per la victoria pendrà gran poixança els elements que viuen a costa del poble i per a conservar el fruit conquerit creixeràn les despeses militars en previsió de la revenja del vençut, escolant-se els cabals dels que'ls guanyen amb la suor del front.

En el sisè centenari

Curs Ramón Lull

IV

Per la seva part els derrotats, siguin quins siguin, es tracta d'elements de potencia, treballaràn amb dalit per a conseguir la venjança i no perdonaràn manera d'arribar a fer respecte an els adversaris d'ahir. Els odís seràn també més extensos i més profunds que al començ de la guerra, resultant aquesta, al nostre entendre, no com pretenen alguns, fructuosa per a acabar les lluites, sino incubadora de noves i més sagnantes topades.

La pau definitiva ha d'assolir-se per un moviment d'abaix a dalt; hem de procurar tant com puguem i en el que'ns pertoca, que'l poble, el perjudicat de sempre, ascendeixi; que la il·lustració, i amb ella un esperit de germanor, vagi filtrant-se en el seu cervell; és a dir, s'ha de crear paulatinament una onada de civilitat que extenent-se magestuosa acabarà per destruir la carcaça vella entorpidora de tot avenç. No vindrà la perfecció per art màgica perquè venci determinat combatent; és feina més llarga, no cal esperar-la de cop i volta; és pam a pam que ha de guanyar-se i és alçant als d'abaix com creiem que's conseguirà.

Per ço sentim que's fràgmeni el condol envers els uns o els altres dels que combaten. Nosaltres no podem sentir simpaties per cap dels grans Estats lluitadors, però ens dol com al qui més la tragedia. Ens inspira llàstima el germànic que arrencat de la seva llar se'l llença contra el belga treballador qui ha fet de la seva patria un empori de riquesa; ens sotraqueja el cor la visió del rus a qui no han deixat tastar mai un bri de llibertat i que sols sab que hi ha un camí dolorós que porta a la Siberia i *ukases* per a allistar-lo i portar-lo a una ferèstega lluita; encara més, hi ha uns germans nostres de Patria que's baten i moren, lluny... lluny.... en fi, tots ells paguen culpes agenes i no trobem motiu per a partir el nostre cor; el tenim prou gran per a fer-hi cabre l'amor per a tots. Quiscún que mort és un *Home* que's pert; caiguin d'on caiguin són els nostres germans; no fragmentem la pietat, no posem fal·ses barreres; mentres els de dalt divideixen, els humils devem agermanar.

J. B. SURRIBAS.

L'aspecte místic de la producció luliana — va començar dient el doctor Carreras i aixís prologà la quarta conferencia — és el més interessant; el positivisme que va considerar al misticisme com un estat patològic, la importància que's donà a l'«Ars Magna», els deliris alquimistes, ademés d'altres fets, deixaren ocult l'aspecte místic de la obra luliana, amb tot i ésser el més important. La reacció idealista i la publicació en català del «Llibre de Contemplació» portada a cap l'any passat per la comissió de Mallorca, favoreixen l'estudi del Lull místic, del Lull, ara més que mai, transcendental.

Cal que, copiant al professor, diguem els dos sentits que té el misticisme o siguin: tendència a la unió amb Déu per una mena d'exaltació interior, o bé tendència filosòfica que intenta prescindir de conceptes en la investigació de la propia consciència. Amb aquestes nocions és més fàcil anar endavant seguint la conferencia.

Aquest aspecte, que dèiem ha sigut poc explorat en la obra luliana, l'invadeix sumament en tota la seva grandaria. El misticisme està en tota la producció d'En Lull, especialment en el «Llibre de Contemplació». Aquest llibre va ésser escrit en plena febre de neòfit, al 40 anys, època de la seva forta producció. En ella fa confessió dels seus íntims sentiments; és un llibre variat, extens, però que traspua una ferma unitat; les confessions íntimes, els sentiments febrils, la extensió, la varietat sorprenent que'l llibre tanca, la refereix en una unitat: en Déu. Lull mateix dóna una definició del «Llibre»: «art d'enamorar-se en Déu» i demana que no's perdi per a salvació dels hereges i infidels. Aquesta obra primogènita de la literatura catalana està dividida en 5 llibres, com a record de les llagues de Crist; hi han 366 capítols, recordant els dies de l'any i cada llibre té un valor propi i un caràcter especial. Els estudis que del «Llibre de Contemplació» s'han fet no han sigut complets.

En tota aspiració mística — va explicant el professor — s'hi veuen dos punts, un d'origen i l'altre de terme. El primer és l'esperit humà, el segon, Déu. Per consegüent cal parlar d'una teologia i d'una psicologia lulianes, referint-

nos a la primera com a teodisea o sigui estudi de la essència i atributs divins prescindint de dogmes. Lull admet un Déu personal, viu, que és diferent del món. Lull prova de moltes maneres la existència de Déu, però no pot saber el que és la essència divina que's manifesta per una serie de qualitats. Aquestes qualitats o atributs són idees realíssimes; la tasca del místic, del savi, diu Lull, que consisteix en llençar-se a descobrir aquestes idees.

En quant a la psicologia poden distingir-se en Lull, tres punts: 1.er, estructura; 2.^{on}, orientació; 3.er, fons. El primer és deficient, la sistematització és rudimentària comparada amb els avenços moderns. Lull admet l'ànima i cos; en el grau inferior, la potència vegetal, en la vida sensitiva cinc senys sensuais, en la intel·lectual, cinc senys intel·lectuals i en l'ànima, la memòria, intel·ligència i voluntat. Admet el lliure albir, pots ser dubtant-ne. La orientació és ben viva, ben interessant i el fons és segur i ferm.

Per a millor examinar el misticisme d'En Lull, és precis veure'ls mètodes o procediments que emplejava En Lull per a conèixer.

El docte conferenciant va ressenyar els mètodes fent-ne una divisió. Parlà primer del mètode psicològic de introspecció, d'excel·lents resultats. Per ell, En Lull és un artífex de la vida interior, i el polígraf mallorquí es dona compte de la transcendència d'aquest mètode quan ens parla de les *orelles del cor*; i quan ens parla de com un *hom ou*. La consciència ve a ésser una caixa ressonant que dona unitat a tota la vida, a totes les potències; aquesta unitat té per terme a Déu. Orientar en el ben obrar a totes les potències és propi de l'home savi; l'home savi és el que sab governar-se, el qui s'acosta a Déu, en contradicció amb l'ignorant que se'n allunya i no sab governar-se.

Lull no solament mirà els seus dintres, sinó també a tota la naturalesa. Per això usa del mètode de contemplació. Lull admet la possibilitat de l'ascens i el descens; creu que'l camí és sortir de lo particular per arribar a lo general i no importa, diu, que's parteixi de les coses vils i mequines, al contrari, deu fer-se aixís, deu partir-se d'elles. Per això ens ha deixat pàgines d'un viu realisme. Aquest ascens es desenrotlla per etapes, per vies de les quals n'admet cinc, a voltes sis.

Pel mètode de concordància infireix d'un subjecte el seu anàleg o el seu contrari. És un desenrotll integral que té un final místic.

Pel mal averigua el bé que pot fer un home, i tracta els contraris pel bé. Demostra En Lull com de l'home en coneix tots els seus defectes, com coneix les realitats, les impureses de la vida que ell havia viscut de jove. És curiosa la conciliació que fa de la justícia i misericòrdia divines, aixís com de la sapiència i justícia divines també.

El mètode de significats i noms consisteix en donar virtualitat, en donar significació substantiva als noms. El seu llibre els «Cent noms de Déu» és això, com més tard el llibre de Fra Lluís de León «Los nombres de Cristo». Lull arribà a substituir els termes filosòfics per figures algebraïques; aquest procediment algebraic és d'influència àrab; en el fons conté una dosi de candor i resulta nul.

Pel mètode de moral demostració presenta figures al·legòriques, desenrotllant després el sentit místic; parla de la vista sensual — curiositat vulgar — i de la vista intel·lectual, que descobreix el enigmes de les figures al·legòriques. És innegable la influència àrab de aquest mètode.

Lull a l'acabar el tràmit ascensional arriba a la posició d'intel·lectual, d'observador de pura contemplació. Perquè, segons Lull, els sentits són purificats per la imaginació, i aquests per les facultats intel·lectuals. Arriba a l'estat d'il·luminació? — pregunta el conferenciant. Recordi's com s'explica en una conferència que Lull deia que no podem conèixer la essència divina, no més coneixem lo fenomenal. Però cal esforçar-se en saber tot lo possible. Lull ho diu: hi han presumptuosos, però també hi han negligents. Quan, a pesar de tot, no's pot conèixer, queda el desig, l'afecció, l'amor. En el fons de «Blanquerna» hi ha la dialèctica del misticisme lulià; «Blanquerna» és un cas de l'ascens per etapes, fins a la pura contemplació, fins al despreci de les coses humanes per a mirar enlaire.

Es evident el fons platònic de Lull, encara que Lull no coneixia a Plató si no és per les corrents platòniques que existien. És innegable també la influència aristotèlica.

El doctor Carreras acabà la conferència afirmant el sentit humà del misticisme lulià, però no de l'humanisme del Renaixement. No és un místic solipsista, inert, contemplatiu, sinó que és actiu i conqueridor. És un misticisme afectista, i aquest aspecte serà estudi de la vinenta conferència que esperem fruit.

Musica

ACADEMIA AINAUD

EN la Sala de concerts de l'Avinguda del Tibidabo, aquesta Acadèmia, celebrà el propi passat diumenge a la tarda, l'acte d'inaugural del present curs.

Començà la festa amb el repartiment de diplomes als alumnes premiats en el curs anterior i amb la lectura d'unes quartel·les, originals del poeta En Gabriel Miró.

Seguidament, una petita orquestra formada pels deixebles més aventatjats de l'Acadèmia i reforçada per valiosos elements professionals, donà començ al concert.

La primera i segona part del programa, l'omplien per complert el «Concerto grosso» de Haendel, i la «Suite en si menor» de J. S. Bach respectivament, obtenint aquestes obres genials, una interpretació veritablement notable.

L'execució d'aquestes obres, demostrà l'homogenitat del conjunt, potser el més ben preparat dels que ha presentat aquesta Acadèmia en els seus concerts, merescuent l'admiració de tota la Sala qui manifestà son entusiasme en els forts aplaudiments que després de cada temps tributà en els concertistes i especialment an el seu director, el distingit mestre senyor Ainaud.

La tercera part començà amb la «Gavota» de la Marquesa de Castellsosrius, «Fulla d'Album» d'En Rodríguez de Alcántara i «Minuet» de Na Maria Lluïsa Güell, obretes que foren rebudes amb llargs aplaudiments pel complacent i distingit públic.

Amb la delicada «Cassation» de Mozart i l'inspirada «Dança Hongaresa» de Brahms, finalitzà aquest concert que's pot assenyalar com un dels èxits més esclatants de l'«Acadèmia».

Res més tindríem que dir si no fos que'ls directors d'aquesta Acadèmia han sofert l'equivocació de tornar a redactar els seus programes en castellà.

Que hi farem si s'empenyen en voler fer semblar cursi lo que és veritablement gràndios?.—B.

Acció cultural

Disposicions dictades per l'«Associació Protectora de la Ensenyança Catalana» per a regularitzar les subvencions d'alumnes pobres en Escoles Catalanes.

Primera. Els pares o encarregats de nois o noies que desitgin fer anar sos fills o afillats a les Escoles Catalanes, no tenint medis econòmics per a pagar-los la pensió (per ésser pobres de solemnitat) deuràn presentar una instància al President de l'«Associació Protectora de la Ensenyança Catalana, Comte de l'Assalt, 4, pral., expressant son desig i fent constar l'establiment on concorrien abans i les condicions en que hi eren; acompanyant ademés un *Informe* del Professor o Professora de la Escola Catalana més propera al domicili de l'alumne amb son parer sobre l'admissió i concepte del grau d'ensenyança que requereix i un *Certificat* de pobresa sotscrits per l'Alcalde de Barri respectiu.

Amb aquests documents a la vista, el Consell Directiu de l'Associació acordarà el patrocini de la ensenyança de l'aspirant a alumne, si els informes particulars que estimi convenients adquirir per a cada cas concret hi són favorables, i suposant sempre, naturalment, que no estiga agotada la partida destinada a tal objecte.

Segona: Pot donar-se el cas de famílies que, sense ésser pobres de solemnitat, tinguin medis econòmics migrats per a donar instrucció a llurs infants. En tal cas poden demanar l'ingrés dels mateixos en les Escoles Catalanes de nens o nenes més properes a son domicili, oferint-se a pagar lo que bonament puguin i sol·licitant la subvenció parcial necessària per a completar la mensualitat de les Escoles respectives.

Tercera: Els Professors o Professores d'Escoles Catalanes que sien requerits per a donar parer sobre l'admissió d'alumnes que sol·liciten ésser subvencionats, parcial o totalment, per la «Protectora», deuràn certificar que'ls mateixos no han concorregut abans a llurs Escoles respectives, expressant en cas contrari les condicions en les quals hi havien concorregut i les dates d'ingrés i de sortida.

Quarta: Els pares o encarregats dels alumnes admesos tindran l'obligació de comunicar per escrit al President de l'Associació la data en que llurs fills o afillats patrocinats per la

«Protectora» ingressin a la Escola i la data en que'n surtin, com també les interrupcions d'assistència a la mateixa quan sien per mesos complets. Se'ls hi agraïrà, ademés, transmetin a l'Associació les queixes que poguessin tenir sobre la ensenyança rebuda pels seus fills o afillats i, al retirar-los voluntàriament de la Escola, la causa que hagi motivat aital determinació.

Quinta: Els Professors i Professores, per sa part, deuràn passar cada fi de mes una nota a l'Associació sobre l'assistència, comportament i aplicació dels alumnes subvencionats parcial o totalment, avisant les dates de ingrés i de sortida i les interrupcions de durada igual o superior a un mes.

Sisena: La «Protectora» s' reserva el dret d'inspecció sobre les Escoles Catalanes que admetin alumnes subvencionats per ella, així per a conèixer el grau d'excel·lència de llurs mètodes d'ensenyança com per assegurar-se de que's tracta en elles amb idèntica consideració als alumnes patrocinats per l'Associació que a tots els altres concurrents.

Setena: Sempre i quan l'Associació adquireixi la convicció de que les famílies d'alumnes per ella subvencionats no estan prou necessitades per a requerir l'apoiament sol·licitat tindrà dret a suspendre la protecció dispensada a les mateixes, per a poder-la concedir a altres que visquin amb major justesa.

Vuitena: Així mateix l'Associació podrà retirar tota subvenció o protecció a les Escoles quals Professors l'hagin informat inexactament sobre'ls punts abans referits, abusant de la confiança en ells depositada.

Novena: Es consideraran Escoles Catalanes a l'afecte d'aquestes disposicions, totes aquelles en les quals se dongui la ensenyança primària a base de l'idioma català, encara que en elles s'hi ensenyi a parlar i llegir la llengua castellana o alguna altra qualsevulla.

Del Consell Directiu: El Secretari, F. Culf i Verdager. — El President, M. Folguera i Duràn.

Actuació Present i Futura del "Foment del Teatre Català"

Dissabte passat, en la sala de conferències del Centre de Dependents del C. i de l'I. adornada amb els cartells anunciadors de la funció inaugural del Foment del Teatre Català, i davant d'un nombrós públic, donà la seva

anunciada conferència En Ramón Vilaró i Guillamí, el qual començà dient:

Quan l'any passat els que redactem la Revista *El Teatre Català* en donàrem compte de que per a la temporada 1914 - 15 tampoc hi hauria teatre català decidírem procurar amb totes les nostres forces remoure l'opinió i fer-li veure la conveniència de no deixar ni un moment més, sense resoldre, en sentit favorable aquesta indiferència que sent la gent quan de la nostra escena catalana es parla.

Essent allavors, que d'un dels nostres sortí l'idea de constituir una entitat d'aimants del Teatre Català.

Recollides les opinions dels amics més íntims anàrem a consultar a les personalitats que en tots moments han estat guiatge del pensament i la voluntat que'ns fa moure en bé de l'escena catalana.

Anàrem a cercar a mestre Guimerà i li exposàrem l'idea del «Foment» el qual es posà per tot i per a tot al nostre costat.

Animats per aquesta diemne primera victòria, ens emmenàrem a casa del poeta dels humils, a casa l'Iglesias; el qual ens feu veure totes les dificultats que entrebancarien la nostra obra, però de totes maneres posant-se al costat nostre.

El mateix encoratjament trobàrem en l'Apel·les Mestres.

D'en Rusiñol no puc parlar-ne, era fora de Barcelona, però fà poc anàrem a trobar-lo i d'ell rebérem el que volíem.

Deixàrem per l'última la visita an En Conrat Roure; cap obstacle posà a la petició que li férem; soc completament amb vostès, digué. Després...

Mes, anem fent historia.

Ja teníem l'adhesió de les personalitats a qui de no plaure'ls l'idea podien fer trontollar la nostra obra, i acompanyats d'un amic, ens dirigírem al Romea on els empresaris, ens esperaven.

Recordo que la sang s'em glassà dintre mes venes, al sentir des del despatx de l'empresa, una parla que no era la nostra i un espatec de castanyoles damunt les mateixes taules que un dia trepitjaren les glòries figures de la Mirambell, la Monner, la Carlota de Mena, en Fontova i l'Isle Soler...

L'empresa del Romea ens oferí el local per a l'acte que celebràrem explicant al públic el que anàvem a fer; després enllestits ja els estatuts cridàrem novament al públic i aquest nomenà la Junta Directiva.

Constituir ja pel mes d'agost el F. del T. C. començà a fer consultes proposant fer una empresa que pogués portar a l'escenari del Romea la nostra parla; començà a renéixer l'esperança però... la guerra acabada d'esclatar aplaçava una vegada més la nostra esperança.

El F. del T. C. complí des del primer dia, amb allò que li manen els seus estatuts.

Quan l'idea de la nova empresa es tingué de deixar per a més endavant fou quan es parlà de la funció inaugural del F. del T. C.

An aquesta funció volem que hi prenguessin part tots els elements amb que compta el Teatre Català; per això an el programa hi havia obres d'en Guimerà, Iglésias, Rusiñol, Apeles Mestres, amb musica d'en Morera i Granados i composicions de concerts dels mestres Pedrell, Vives i Pahissa.

Per a un espectacle aixís el Liceu era l'únic teatre que'ns feia goig.

I després de parlar amb el representant de la Junta de Propietaris senyor Carcassona i el senyor Volpini, acordarem la festa pel mes de Novembre, i tot seguit s'ens acudí demanar an alguns artistes amics nostres que pintessin cartells per a la funció inaugural del F. del T. C.

Jo allavors, que per les meves ocupacions en trobava a Roma, vaig dir: també en portaré un de cartell, un del gran Fabrès, d'aquest gran català que respecten les més altes figures de l'intel·lectualitat italiana.

Després vaig sapiguer que per causa d'una malaltia que açoitava Barcelona no's podia celebrar la funció inaugural, sofrint un altre aplaçament.

La Junta Directiva del Foment ha cregut necessari explicar als seus socis i amics de l'entitat tot el que ha fet durant els 5 mesos que està constituïda.

Fòra de Catalunya i per un diari que ens ha fet i ens fa tan mal com pot, vareig sapiguer la dimissió d'en Conrat Roure. Què haurà passat—em preguntava—perquè aquell home que amb tant d'entusiasme es posà al costat nostre ens abandoni sobtadament?

Un cop a Barcelona, em vaig enterar de la lletra que el senyor Roure dirigí an En Curet; millor que contestar per carta, es cregué més digne del senyor Roure, que'ls mateixos que li oferírem la Presidencia anéssim a visitar-lo per a saber els motius que l'obligaren a presentar la dimissió i la baixa de soci.

El senyor Roure, després de moltes raons que no eren fals, pronuncià dos noms que per

si sols ja posaven en clar, si no tota, bona part de la seva extranya actitud. Seguint la conducta del President va dimitir del càrrec de vocal el senyor Surribas, alegant que dimitint el seu amic que era qui l'hi havia portat, ell no hi podia continuar.

He arribat a la fi de lo que tenia de comunicar-vos. Son 5 mesos de treball intens, de sembra continua, portada a cap en els 5 mesos potser més dolents que d'anys i anys havia passats la nostra Barcelona.

Seguidament, l'amic Vilaró parlà de la futura tasca del F. del T. C., de la pròxima visita que farà la J. D. del F. del T. C. junt amb el senyor Guimerà, Iglésias, i Apeles Mestres, i amb l'adhesió dels senyors Narcís Oller, i Conrad Roure, J. Riera i Bertrán, P. Creuet, M. Ribot Serra, A. Carrión, J. Burgas, Manel Folc i Torres, M. Jesús Bertran, S. Bonavía, R. Vidales, Germans Corominas, Ll. Puiggarí, J. Pous i Pagés, Armengol Goula, Lluís Via i Emili Tintorer an el Alcalde de Barcelona per a recordar-li que la ciutat espera amb dalit, el bust de marbre que perpetui la memoria de l'home exemplar, del còmic insigne, del artista completíssim que no deixà mai la parla catalana, per anar pel món a pidolar fatxenderies i a renegar de lo més sagrat que pot tenir un poble quan té la desgracia d'ésser esclau.

Forts aplaudiments coronaren l'extens treball de l'amic Vilaró; del qual, la precisió i claretat amb que exposà els treballs del F. del T. C. sols ne pot donar una idea ben lleugera aquest extracte.—Ll.

SIRENES

A cavall d'uns corcers que s'engolen el vent,
i fendeixen l'espai com fera nuvolada,
amb els narins oberts, la crinera embullada,
les boques escumants i amb ulls d'esverament;

set dames van colcant, i sa cursa rabent,
als humans embesteix amb furia mai pensada...
La pompa del vestir, l'encís de la mirada
i el bell parlar; per l'hom són foll embruixament.

Una d'aquestes set, té la veu dolça, suau...,
i com si aital blanó fos art de més destresa,
és la que amb menys esforç al ser humà fa esclau.

Sotmés an el seu jou, nul hom vèu sa baixesa
ni'l llot que'l pot punir..., i no fent rès, s'escau
a esdevenir servent, estult, de la Peresa!

JOSEFINA ROSICH COTULI.

NOVES

Preguem als col·leccionadors de RENAIXEMENT que desitgin enquadrar els números de l'any passat, se serveixin enviar-nos-els lo més prompte possible, junt amb l'import de tres pessetes que és el preu del relligament, tapes inclòs.

Així mateix fem avinent que tenim disponibles qualques col·leccions enquadrades dels anys 1911-12 i 13, que oferim al preu de 12 ptes. volum.

* * *

Ha sigut represa la causa que's seguí contra el digne president del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de l'Indústria, senyor Puig i Esteve, per el seu patriòtic parlament d'entrega de la bandera catalana a la ciutat.

Quan tot semblava revelar que'l procés havia sigut sospès, acullint-se al darrer indult concedit; quan àdhuc s'havia ja fixat dia per al retorn de la fiança en metàl·lic, el senyor Puig i Esteve ha sigut avinentat de que continuava cursant-se la causa seguida contra d'ell per considerar-se que el seu delictes (?) no havia sigut comés en públic sinó en una sessió municipal (!)

La inconsistència d'una tan falsa argumentació, evidència ben clarament l'innoble desig de persecució, que sempre halena en els poders de l'Estat espanyol, contra els homes i les institucions nacionalistes de Catalunya.

* * *

Ha sigut ajornada fins el dia primer de març, l'apertura de l'exposició de pintures d'En Prudenci Bertrana, que, tal com anunciàvem en el nostre número passat, tindrà lloc a la nova botiga d'antiguitats «La Cantonada», carrer de la Boria n.º 7.

* * *

Llegim en *La Veu Comarcal* de Ripoll, i en la secció de «Noves» unes ratlles on es diu:

«La «Lliga Espiritual de Nostra Senyora de Montserrat» s'ha separat de la Unió Catalanista per entendre que aquesta, en la seva última Assamblea, ha deixat la línia de conducta fins a la data seguida. Així mateix ho ha fet el «Centre Catalanista de Girona», el setmanari *La Costa de Llevant* i el *Diari de Sabadell*.»

En efecte, mercès a la condescendència dels senyors representants assistents al darrer Consell General de la Unió Catalanista, la «Lliga Espiritual de Nostra Senyora de Montserrat» ha pogut donar-se de baixa de la Unió.

En quant al «Centre Catalanista de Girona» i al setmanari *La Costa de Llevant*, en el mateix Consell General foren expulsats de la Unió Catalanista, per els motius que en aquestes planes s'han dit, al ressenyar l'esmentat Consell.

I en el que's refereix al *Diari de Sabadell*, ens cal fer constar que no's pot haver separat de la Unió, per la raó de no haver-hi estat mai adherit.

Farà bé *La Veu Comarcal* restablir la veritat, que involuntariament desvirtuà amb la seva «Nova».

* * *

Entre l'element sardanista dels Casals Catalànistes del Dcte. II i IV, s'està treballant activament per a que'l proper estiu se puguin celebrar audicions de sardanes en el local del Sportmens Park a càrrec d'una renomada cobla.

No cal dir que l'idea ha sigut acollida amb entusiasme pels socis d'abduques entitats, essent facil de preveure que serà degudament corresposta pel públic que acostumava a assistir en les audicions que amb tant d'èxit s'hi celebraven les anteriors temporades.

* * *

La «Cooperativa Mutual Catalana» seguint la seva intensa progressió es traslladarà des del proper març al nou i espaiós local que acaba d'adquirir al carrer del Pont de la Parra, 5.

Sabem, además, com a cosa certa, que, des de la mateixa data, la «Cooperativa» editarà una Revista-Bulletí que serà portaveu de la entitat i que al propi temps que donarà a conèixer als associats el desenrotll social de la «Cooperativa», estarà destinada a la propagació del cooperatisme en general i dels incalculables beneficis que per dit sistema poden aportar-se a la causa de Catalunya en el sentit d'ajudar eficaçment a l'ensenyança catalana.

La nostra entusiasta felicitació a la «Cooperativa Mutual Catalana», a quals directores desitgem braó i entusiasme per a portar a terme l'obra tan bellament començada.

* * *

La Secció de Sports i Excursions de la U. N. R. Casal Catalanista del Districte III, ha acordat realitzar durant el pròxim mes de Març les següents excursions a les que hi convida a tots els companys.

Dia 7, a Montcada (Font de Mitja Costa, Turó i Avenc.)

Dia 14, Castell d'Arambrunyà.

Dia 21: Conrerfa.

Dia 28: Horta, Sant Iscle i Montcada.

A quants vulguin assistir-hi, els hi seràn facilitats els detalls que'ls hi precisin en la secretaria de dit Casal, carrer de Caçador, 4, primer, en les hores d'oficina que són de set a dos quarts de nou tots els dies feiners.

♦ ♦ RENAIXEMENT ♦ ♦

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Carrer de la Boria, 24 i 26 pral.

Hores d'oficina: de 6 a 8 tarda, i de 9 a 11 nit
Preus de subscripció: 2 ptes. trimestre
Extranger: 12 ptes. any.